

LA ESQUELLA

DE LA

TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

LL. SUNÉ Y MOLIST.

—
Un talent de primer ordre,
que ha consagrat sa existencia
á difundi en nostra patria
la difícil ciencia médica.
Las dolencias del oído
son sa afició predilecta
y es secretari perpétuo
de la «Real Academia.»

CRÓNICA.

Un periódich local que no acostuma á guardar miraments—y en certas ocasións fa molt bè—ha romput las cordas del teló de boca que cubreix l'escenari municipal, qual teló estava molt ti-vant, gracias á una *gran barra* penjada al ex-trém, una *barra molt més groixuda* que la que acostuma á haverhi en tots los telóns de boca.

Al despenjarse 'l teló ab estrépit ha aparescut l'escenari, disposat de la següent manera:

Una torre de Coll-blanch.

A la dreta un invernácul plé de flors magnifi-cas de la *mateixa familia* que las del Parch y Jardins de la Ciutadela. Dona calor á las delica-das flors allí instaladas, una caldera molt sem-blant á un altre que n'hi havia en lo Parch y Jardins de la Ciutadela.

A l'esquerra un tros de torre, de la qual se di-visa principalment una part de la teulada. Fi-guran en la dita teulada unas 700 teulas planas fetas pèl mateix que va fer las que figuraban en lo Palau de la Industria del Parch y Jardins de la Ciutadela.

Al fondo grans macissos de arbres y platabandas de jardins. Entre la vegetació se destacan quatre estátuas que fan l'efecte de aquellas personas á qui havém vist alguna vegada sense recordar ahont; pero que si resucitava 'l marqués de Campos, hi entaularia conversa desseguida, dihentlas'hi:—Hola, noyas, ¿y donchs que no 'us probavan los ayres del Parch y Jardins de la Ciutadela que 'us heu trasladat á Coll-blanch?

En lo mateix siti s'hi veuen ademés dos grans candelabros de ferro fosos ab los mateixos mot-llos ab que ho havian sigut uns que 'n adquire l'Ajuntament temps enrera, sense que arribés á utilitzarlos, com pensava, per adornar lo Parch y Jardins de la Ciutadela.

S'hi veuen també dos magnífichs jarróns de pedra marbre idéntichs á dos altres jarróns que havian figurat llarch temps en lo suprimít Jardi del general.

Y finalment, en un recó, una rima de mahóns, que no pot apreciarse bè si son seixanta carre-tadas ó cent, en rahó de que una gran part d'ells están ficats entre 'ls bastidors.

Tal es l'escenari que ha aparescut de repent, al despendres lo teló de boca que 'l cubria.

* *

Y ara comensa la sarsuela.

Apareix un coro de jardineros y canta lo se-güent:

Per més que hi ha gran distancia desde 'l Parch fins á Coll-blanch, treballém plens de constancia treballém sens entrebanch.

Y quan cau cada quinzena la Pubilla ¡olé morena!
va pagant ab molta pena.
Pero al amo de Coll-blanch lo treball li surt de franch.

En aquests moments arriba un carro ple de fu-llaraca. Descarregan las fullas, y dessota, perfec-tament colgats de manera que no 's veyan, apa-reixen un sens fi de testos ab magnificas flors.

Lo coro de jardineros los descarrega ab molt cuidado: y va colocantlos en lo siti més visible dels jardins.

Lo tenor canta una romansa preciosa:

Flors que al Parch suspiravau d' anyoransa aqui respiraréu.

Hi ha més sol y més ayre... D' esta torre ja may més sortiréu.

Y va continuant per aquest istil. Pinta la des-ventatja que resulta per las flors de formar part de uns jardins públichs, propietat de tots los barcelonins.

Quan un nen no 'us trepitja... ve una raspa y 'us demana á un soldat,
y aquest vos cull... Mes ara á casa mèva ningú vos cullirá.

Las hi diu que no 'ls faltarà menjar ni beure, aygua regalada y bons abonos. Respecte á aquest punt assegura que regirá en la torre de Coll-blanch, lo mateix régimen alimentici que al Parch.

«Vostre amo vos ho diu,
alegreuvos, floretas venturosas.
¡Carros dels fems, veniu!»

Entran alguns carros ab l'escut de la ciutat, carregats de abono.

Tothom se tapa 'l nas.

* *

La sarsuela va seguint per aquest istil.

La sarsuela de sempre.

Volen ser regidors, ho atropellan tot per serho, y un se pregunta:

—Pero senyor, ¿qué tindrà de particular aquest càrrech *gratuhit*, més propi pera perdre temps é interessos que per altra cosa, sempre que 's des-empenyi com la ley mana, qué tindrà de parti-cular que sigan tants los que 's desviuhen per alcansarlo?

La resposta no tarda molt á donarse ella tota sola.

¿Veuen aquell fulano que avants era un per-dis y avuy se passeja en cotxe? Ha sigut regidor.

¿Veuen aquell altre que tenia la casa plena d'esquerdas y més plena encare de hipotecas, y que ara acaba de convertirla en un suntuós pa-lau? Ha sigut regidor.

La ciutat se desangra, s'empobreix, s'atrassa, y 'l regidor s'engreixa, s'enriqueix, se fa po-derós y respectat.

¿Quina operació de química burocrática se realisa dintre de la Casa Gran?

No sé: aixís com avuy alguns han cregut veure que 'l Parch anava trasladantse de mica en mica desde l'emplament de la ex ciutadela á certs terrenos de Coll-blanch, un' altre dia veurém ab assombro que han desaparescut las quatre colos-sals columnas de pedra que sustentan la cor-nisa de la fatxada, ó 'l rellotje, ó las estátuas de Fivaller ó de don Jaume, ó la casa entera. En aquestas cosas tot es comensar.

¿Y qué 's fa per remediarmo?

Lo de sempre: s'obra un expedient.

* *

May ab més rahó pot dirse que 'ls majors lla-trocinis se 'n van tots en expedients.

Anarse'n en expedients una cosa, equival á anarse'n en excusas, en formalitats inútils.

Aixís aquesta es l'hora que no hem vist may que 'l cástich haja vingut darrera del delictes. Lo paper que s'embruta prenent declaracions al un y al altre, practicant tal ó qual investigació, ve que al últim tot ho tapa. Vagin á trobar lo que tothom desitjaria descubrir, una vegada s'ha armat lo capdell del expedient.

¡ VICTORIA COMPLERTA !

Las flors puras y legítimas
saltan y aixordan los ayres,
al veure que han expulsat
las floristas paperayres.

Temps enrera eran descuberts uns carros que en mitj del dia se 'n enduyan las llambordas del empedrat del Carrer Nou de la Rambla. Aquells carros eran los del municipi. Als carreters un ó altre devia haverlos donat l'ordre de conducció: lo siti ahont deixavan las llambordas tenia un amo ó altre... existian, donchs, los elements precisos pera desentranyar un fet punible y procedir ab rigor, ab justicia y sobre tot ab promptitut contra 'ls culpables.

Donchs no senyors: va formarse expedient, y l'expedient dura encare, sense que hi haja noticia, després de tants mesos, de que haja ingressat ningú á la presó.

Y aixís van sempre aquesta classe de delictes que tenen l'aggravant del abús de confiança

Fos un pare de familia, sense feyna, que rot és un pa de tres lliuras per aplacar la fam de sos fills, y al instant mateix sabia quin tracte 's dona al pati de la Gardunya.

Pero es un regidor, y passa 'l bou per bestia grossa.

*
*
*

Tal se presentan las cosas que seria necessari introduhir en la ley municipal certs requisits indispensables pera desempenyar lo càrrech edili.

Aixís, per exemple, s' hauria de consignar, que tot regidor, al ser elegit, hagués de fer in-

ventari rigurós del seu estat de fortuna, portant desde llavors compte exacte de tots sos ingressos y gastos. A qualsevol moment hauria d' estar disposat á rendir comptes, y 'l més petit inconvenient que aquests comptes oferissen, l'excés de cinch céntims, hauria de ser considerat com á pecamirós.

O aixó ó que cada regidor en tots los seus actes públics y privats anés acompanyat de nit y de dia, de una parella de guardia-civils.

Y encare aixís seria convenient que se 'l obligués á anar vestit ab roba sense butxacas.

P. DEL O.

A UNA VERGE... HUMANA.

En fosca nit, brillar veig las estrellas;
en dia hermós, lluhir lo Sol radiant;
á voltas veig, brillar la blanca lluna
que al Univers enjoya platejant.

Veig rellumbrar lo llum de ta puresa
á ton front tant joyós tornasolant;
brilla en tos ulls, d' amor la flamarada,
y en los teus dits, brillants americans.

P. TALLADAS.

UNA QÜESTIÓ SERIA.

Los francesos 'ns son extraordinariament simpàtics.

Y las francesas... molt més.

Pero quan á la condició de francesas hi anyadeixen la de *comissionistas* y venen á Barcelona á fer de las sèvas, comensém á mirárnoslas ab mal ull y 'ls hi cridém lo *¡quièn vive!*

Ja suposarán á qué 'm refereixo. Tots los periódichs se 'n han ocupat, y, sent com es la cosa d'interés vital, no estará fora de lloch que LA ESQUELLA també hi digui la sèva.

Més de quatre vegadas haurán llegit, en la plana d'anuncis d'algun diari, un avis concebut en aquests ó parecuts termes:

«A LAS DAMAS.—Interessant.—*Madame X*, tan coneguda en aquesta població, arribará dintre de pochos dias portant un complet surtit de novel·lats de París.»

A la majoria dels lectors, aquest anunci 'ls deixa completament tranquils, y ni 's recordan més de la *madama* ni del surtit de novel·lats que tèn de portar.

En cambi entre *las lectoras*, l'anunci fa l'efecte d'una bomba, y totes, qui més qui menos, senten l'estrèpit agradable del avis.

Entre las senyoras d'*upa* no 's parla d'altra cosa.

—¡Vé la *madama*!

—¡La *madama* ja ha avisat que vé!

—Diu que aviat tindrem la *madama* á Barcelona!

—Sembla que portará *altas* novel·lats.

—Tractantse d'ella ja se sab: lo seu bon gust es irreprotxable.

—No hi ha ningú com ella.

—¡Tan amable!

—¡Tan distingida!

—¡Tan fina!

—¡Oh! ¡Es una gran *madama*... la *madama*!—

Ja las tenim á totes engrescadas ab la noticia, fent corre la veu, avisant á las que no ho saben, tirant càlculs, combinant plans, somiant *altas* novel·lats—potser torres Eiffels—y esperant ab deliri infantil l'arribada de la encantadora *madama*.

Preparat lo terreno d'aquesta manera, al cap de pochos dias, per la plana d'anuncis del diari y algunas particularment, las senyoras reben un avis que vé á dir poch més ó menos:

«*Madame X* ha arribat y tèn l'honor de participar á la sèva distingida clientela que tots los dias, de las 10 á las 4, estará á disposició de las senyoras en la fonda tal, pera ensenyáls'hi la rica colecció de novel·lats que porta.»

—¡Aaaah!—fa la clientela, respirant ab satisfacció: —¡ja la tenim aquí! Veyám que 'ns haurá dut aquest any.—

La professó comensa. Com las moscas á la mel, las senyoras de *rango* —y algunas de *ringo*—acudeixen á la fonda, ávidas de sorpresas, forjantse ja en la fantasia un món d'ilusions y subjugadas previament per la mágica influencia de la *madama*.

¿Qui es la *madama*? ¿Qué sab un hom! Una senyora pràctica en l'ofici, que tèn 'l mérit de sapiguer halagar á las compradoras, fentlas'hi veure

que cabalment lo qu'ellas esculleixen es lo de més bon gust, que 'l color vert los hi escau tant bè, que 'ls llassos blaus son d'una elegancia irresistible, que las primeras grans damas de París no portan altre cosa que alló...

Segurament las telas y sedas y novel·lats que la *madama* exposa á la vista de las enlluhernadas senyoras poden trobarse iguals ó millors en los establiments de Barcelona... pero ¡es de tan bon tó comprarlos á la *madama*! ¡Vesteix tant alló de poguer dir: Es de la *madama* que ha vingut de París!

La conseqüència d'aixó es que la *madama* despatxa varios *mundos* de géneros, que reuneix una pila de *pedidos* nous y que al tornárense á Fransa se 'n porta d'aquí una carretada de diners.

¿Y las botigas dedicadas á la venta de sederias y novel·lats y sombreros?... ¿Que las parteixi un llamp!

¿Qui se 'n recorda de las botigas de Barcelona venint *madamas*?

Que aixó no pot anar, salta á la vista.

La invasió de *comissionistas* d'*ambos sexes*—perque no tot son *madamas*—va cada any en augment. Per acabar de agravar lo mal, algunas modistas han adoptat la costum de fer tots los anys un viatjet á París, d'ahont tornan portant entre 'l seu equipatge, blondas, telas, cintas, plomas y una infinitat d'articles que aquí presentan com á gangas y 's fan pagar á bon preu... porque son de Fransa.

¿Cóm poden luitar las botigas contra aquesta concurrencia? ¿Tenen més remey que fastidiarse y arrastrar una vida lánguida, acabant per succumbir, arruinar-se y quebrar?

Per aquestos establiments tot son desventatjas:

Contribucions exorbitants.

Lloguers colossals.

Numerosa dependencia.

Crescuts gastos d'instalació.

Transports, drets d'aduana, infinitat de gasquets petits...

En cambi, las modistas que van á París y las *comissionistas* que 'n venen no tenen sinó ventatjas:

Lloguers reduhits.

Res de contribució.

Cap dependencia.

Poch cost d'instalació.

Res ó casi res de drets d'aduana ni de transport...

¿Qué tèn, donchs, d'extrany que 'ls amos d'establiment s'exclamin y protestin contra aquest cúmul de concausas que ocasionan la sèva ruina?

¿No hi ha qui 'ls defensi dels atachs de las *madamas*?

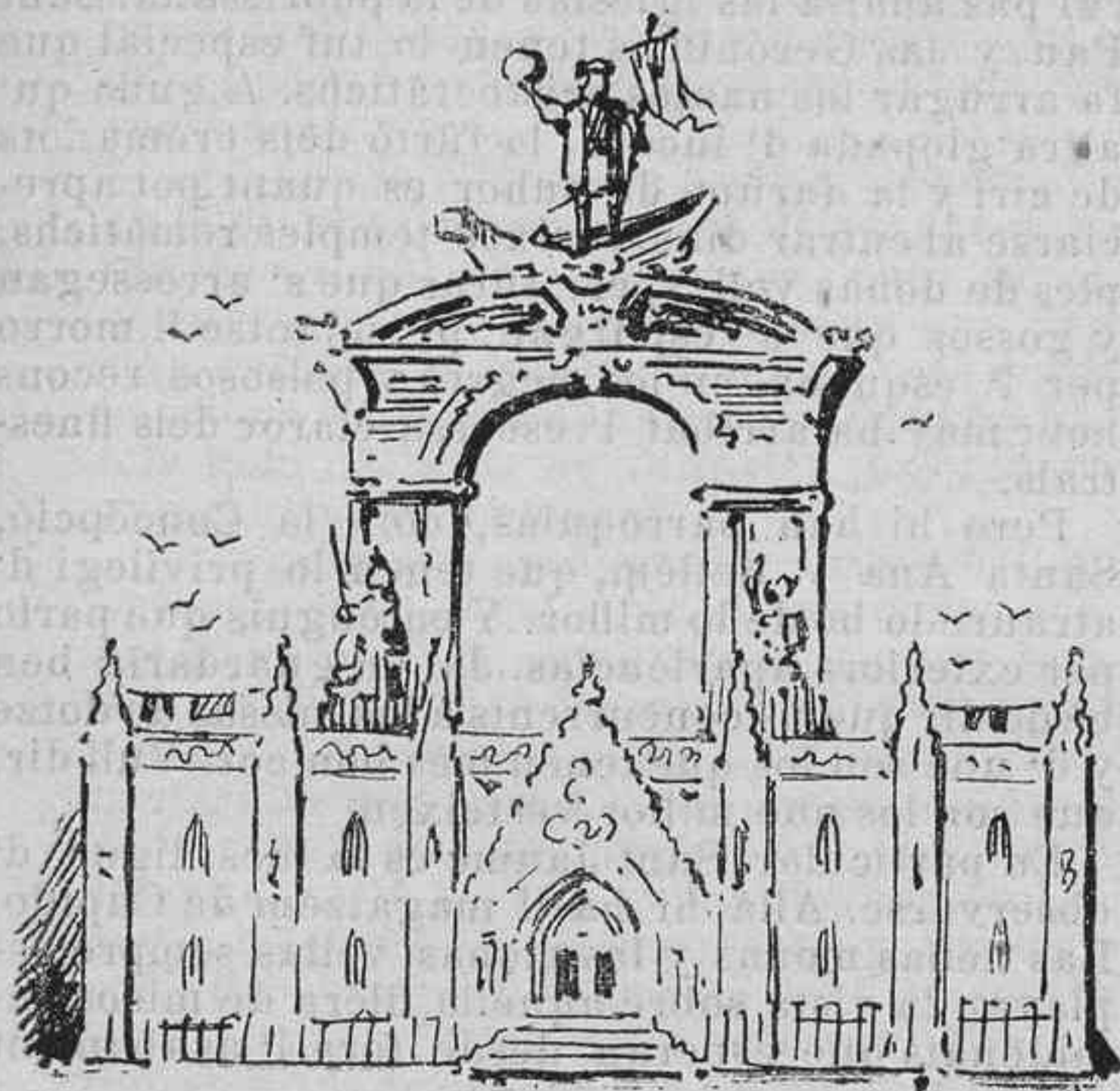
Dugas son las entitats que poden y deuen evitar que aquesta ruinoso y desigual luita continúhi: la administració pública y las mateixas senyoras *madamófilas*.

Sens dupte que las *comissionistas* tenen lo dret de venir aquí y exercir la sèva professió; pero l'administració tèn també 'l dret—més que 'l dret, lo deber—de equipararlas ab los establiments similars, imposantlasi las mateixas cargas que sobre ells pesan.

En quant á las senyoras... no més las hi farém una observació.

LOS NOSTRES PARERS

SOBRE LA COLOCAC Ó DEL ARCH DEDICAT Á COI ÓN.

Si 'l fan sobre la fatxada
de la nostra catedral,
donarà importancia al frontis
y alló semblará més alt.

Fentlo dalt del Tibidabo,
tindrà vistas *despecadas*
y probará que aquí som
d' ideas molt *elevadas*.

Fentlo á la boca del port
ab un reixat ben segú,
en cassos de peste ó cólera
guardará més que ningú.

En fi, si ha de ser tan lleig
com lo de la Exposició,
perque no 's veji... que 'l fassin
dintre d' aquest carreró.

Anar á la fonda á veure la *madama*, comprar un vestit y un sombrero á la *madama* y omplir las butxacas de la *madama*, es segurament molt elegant, molt aristocrátich y molt *chic*... pero protegir la industria y 'l comers nacionales molt bonich, molt nòble y molt patriótic.

Las *madamas*, sense vostés, passarán perfectament.

Las botigas barceloninas, si vostés se 'n apartan, haurán de tancar las portas.

¿Es duptosa la elecció?

A. MARCH.

ÍNTIMAS.

Avuy, tot repassant las tèvas cartas, han vingut á mon cap dolsos recorts d' altre temps; sobre tot hi vist aquella ahont me dius:—¡Seré tèva hasta la mort!

Al carrer hi sortit, y ab tú pensava; hi anat pensant ab tú, fins dins d' un bosch, y alli entremitj dels arbres y verdissas, m' ha semblat senti un bes, á mon entorn.

Envejant d' altres sers la inmensa ditxa,
he mirat... ¡y m' ha fet un salt lo cor!
en brassos d' un donzell, deyas, perjura:
—¡Soch tèva y seré tèva hasta la mort!

Tingui un amich, y un cert dia
va enganyarme aquell amich;
vaig estimar á una dona,
y eixa dona 'm va trahir;
un Dèu que molt gran jo creya
l' hi trobat després petit.
Fe, amor y amistad á l' hora
de mon cor varen fugir...

Sols un sentiment hi resta
dintre d' ell, y encare es trist:
¡l' amor á ma pobre mare
que va morir sent jo nin!

¡Ja ho veyéu! ¡Si soch escéptich,
no es per falta de motius!

Desde 'l dia que vaig naixer
duch dins del pit un caball:
¡aqueix caball sempre trota!
¡porta sempre 'l mateix pas!
y tot lo mèu cos anima
ab lo sèu etern *trip-trap*.

Mes un dia 't vaig coneixer
per desgracia, y 'l caball,
al veurer que li brindavas
un cel de felicitats,
emprengué carrera rápida
¡lo pas tranquil va deixar!
volgué conseguir la ditxa
corrent lo mateix qu' un llamp,
y quan estava aprop d' ella
¡quan prop d' ella va arribar!
vegé qu' era un cor de marbre
lo premi de sos afanys.

Desd' allavors si al pit porto
un caball, no es com avants,
¡no dú 'l mateix pas que duya!
tan prompte trota exaltat,
omplintne de sanch más venas,
com camina ab tranquil pas,
com descansa, com s' agita,
com s' exalta, com decau,
donantme ab aixó una proba
de que al ferlo desdixat,
fores, ademés de hipócrita,
traidora y cruel fins al grau
d' arrabassarli la ditxa
¡á qui tant te va estimar!

M RIUSEC.

LA GENT D' UPA.

MISSA DE DOTZE.

La devoción es una de las cosas
en que más entra la moda.

FEIJÓO.

Los qui no tenen fé solen umplir l' iglesia en
determinadas ocasions, perque molts que no
creuhen ab dimonis, que 's riuhen dels miracles
y 's burlan de l' aygua de Lourdes, se fan tirar
las cartas, cridan al curandero quan enmalaltei-
xen, las sonámbulas, los saludadors y las gitanas
tenen compte corrent sobre sas butxacas, y no
's descuydan de pelar favas la nit de Sant Joan.
Tot aixó, que sembla al primer cop d' ull inve-
rossimil, es cert y positiu. Com ho es que molts

senyoras van á lluhir lo garbo á l' iglesia, quan
no hi van á veure 'l promés, sino 'l *querido*.

Per veure quadros d' aquesta naturalesa no
cal pas anar á las iglesias de la pobrissalla. Sant
Pau y las Gerónimas tenen lo tuf especial que
fa arrugar los nassos aristocrátichs. A. g. una qu'
altra glopada d' incens, la furtó dels crema-lots
de ciri y la farúm de suhor es quant pot apre-
ciarse al entrar dins d' eixos temples romátichs,
ples de donas vellas, criaturas que s' arrossegan
y gossos que s' espurgan, p. ssejantse 'l morro
per l' esquena, en los negres y polsosos recons
hont may ha arribat l' escassa claror dels fines-
trals.

Pero hi han parroquias, com la Concepció,
Santa Ana y Betlém, que tenen lo privilegi d'
atraure lo bó de lo millor. Y entenguis que parlo
per exteriors apariencias. Ja 'm guardaria ben
bè de dir que 'ls concurrents á las missas de dotze
y d' una son los que tenen més bon cor. Vull dir,
que son los que millor vesteixen.

En particular Sant Jaume es la més digna d'
observarse. Allá hi ha 'l magatzém de Cupido.
Las nenas monas y las monas vellas sempre es-
playan la vista sobre aquella filera de micos en-
midonats que esperan desde fora l' acabament
de la missa.

La nostra classe rica, en general, no está do-
tada de caras agraciadas. Jo no sé pas si 'ls re-
vistors de salóns portan ó no pa á l' ull al fer las
crónicas de lo que se 'n diu bona societat. Per-
que jo he vist á las que diuhen divinas, angeli-
cals, incomparables y encantadoras, y algunas
d' ellas, sense plomas, llassos, y ab la cara respa-
llada, causarian basarda á una companyia de
civils. No es donchs d' extranyar, qu' aquells
senyorets de cap d' ala, que suposo deuhen viu-
re dintre d' una sombrerera, com los maigs que
fan grillar pèls monuments, enamorin á las de-
candidas ninfas que portan á benehir l' estuch y
'l vermelló á la casa de Dèu.

Perque una de las cévas del jovent florit es la
mania del *fer patir donas*. Alló de creure qu' ab
una mirada carbonisan un cor, es tan corrent
entre 'ls xitxarellos com entre 'ls militars, un'
altre plaga social.

Las missas de dotze y una son las missas per-
fumadas. L' opoponax y 'l patxolí 's dissipan
per l' atmósfera convertint lo temple en obrador
d' una fábbrica de sabóns. La boca del rich fa
olor de menta y de pinya d' América, la del jor-
naler recorda 'ls alls y 'l vi de sis; pro també l'
un creix com un roure, y aquell necessita canyet-
tas per sostenirse, com las clavellinas. L' un tren-
ca las nous y pinyóns ab los caixals, y 'ls altres
ho han de fer ab ferregots y dobles de cinch
duros.

Si per curiositat ó per devoció, siga com vulga,
assistiu un dia á las missas d' última hora, no-
taréu, al tocar la campaneta pera la consagra-
ció, un estrépit com si l' Iglesia fos plena de ca-
balls inquietos ab potas de fusta. Es que las se-
nyoras se preparan á fer equilibris, agenollantse
sobre 'ls llistóns posteriors de las cadiras. Jo he
sentit, á fora, lo soroll sech quan los pagesos
cauhen de genolls á terra, y he escoltat los cops
de puny que 's clavan al pit, retronjintlos fins á
la carcanada; pero aquí 's tocan la boca del cor
ab la punta dels dits fent pinya, perque á bon
segur que si picavan gayre fort se quedarian
geperudas.

De la atenció y la devoció no cal parlarne.
L' atenció está fixa tota en los vestits de las que

van entrant y sortint; la devoció queda dins del devocionari, que si pocas vegadas s'obra, son encare per donar aculliment, entre sas fullas, á cartetas d'amor y alguna floreta seca, recort d'ocasions no piadosas y potser de tentacions no vensudas.

Acabada la missa van sortint, tocantse 'l front ab lo dit enguantat en lloch de senyarse, perque tan los val una cosa com altre, puig la qüestió es cubrir las apariencias, y basta que Espanya siga oficialment católica perque vaja á missa la patuleya de la moda, com demá qu'ho fos anar á la Font del gat, no faltarian pas romerias ni pelegrinas per montarhi.

Y 'ls gomosos enravenats, vestits á l'inglesa per tots conceptes, tiran á las noyas los seus peculiars piropos, guanyantse alguna qu'altra mirada d'aquellas deesas, rovelladas de budells pèl molt ferro que seguidament se propinan. Per professons de donas bonicas cap com la que passa cada dia feyner, de dotze á una, pèl carrer del Hospital. Allá hi han caras frescas, color sá y carns molsudas; poch postissos y curvas naturals. Pero, la gent d'upa no surt á contemplarlas perque 'ls farian venir salivera. Ells se contentan ab la missa del dia festiu, y si la religió no hi pert, la moral no hi guanya.

XAVIER ALEMANY.

NOVAS ORDENANSAS MUNICIPALS.

«Los días festivos no se podrá trabajar sinó con permiso del Ayuntamiento y beneplácito de la Autoridad eclesiástica.»

(Extracto del art. 22.)

—¿Qué 'm veniu á demanar?
—¿Me vol deixar treballar?

DEU Y HAVER.

—¿Quánt temps, Pepet, sense véure't!
—Oh, y que vens bè, Pibernat.
—¿Qué vols?

—Déixam tres pessetas si pots, fins passat demá.

—Noy, la vritat, lo qu' es ara deixar res, me ve molt mal.

Y á proposit: fa vuit dias vaig deixarte dotze rals...

—¿Home... prou que me 'n recordo!...

—Mentres te 'n recordis, ray... però van passant los dias...

—¿Y que 't creus que 't faltarán? vaja, déixam las tres pelas.

—Tot ho podem arreglar; tres pelas tú necessitas, y me 'n deus tres més, ¿vritat? Donchs figura't que ara 't deixo las tres que m' has de tornar, ab lo qual me 'n deurás sis y ho trobarém tot plegat.

LL. SALVADOR.

PRINCIPAL.

Dissapte va donarnos la senyora Duse dugas obras novas.

Es la primera *Una visita di nozze*, del insigne autor de *Demi monde*, Alejandro Dumas. Dificilment se trobará una obra en un acte de tanta forsa é intenció; pero tampoch podrá trobarse una interpretació més justa, més natural y delicada. Tant la Duse com lo senyor Andó van portarse com dos mestres de la escena, mereixent que 'l públich interrompés varias vegadas la representació ab los seus aplausos y veyentse obligada la eminent artista á sortir á las taulas pera rebre una ovació.

La segona de las obras estrenadas, *Scrollina*, del italiá A. Torelli, dista molt d'estar á la altura de la de Dumas. Tè, ab tot, algunas condicions recomenables, avaloradas per la admirable execució que la Duse dona al seu paper; paper extrany é incoherent, que la distingida artista broda ab un talent cómic inimitable.

*
*
Dillúns, ab *La dama de las camelias*, va alcanzar un éxit complert. No pot demanarse més veritat, més forsa ni més expressió dramática. En la escena de la mort, tè detalls d'una realitat aterradora.

Lo públich numerós y escullit: los aplausos incessants. No 's podia esperar menos de la cultura de Barcelona.

TÍVOLI.

Sempre la sátira politica resultarà antipática portada al teatro. Se necessita per ferla no més passadora y acceptable, una forsa y un garbo que 'l Sr. Monasterio, autor de *Pan de flor* no demostra possehir. La historia de la última crísis politica resulta ben explicada; pero.. ja 'ns l' ha-

ESCENAS CATALANAS.

vian explicada avants tots los diaris, si fa ó no fa, del mateix modo.

En *Pan de flor* hi ha algunas frasses graciosas, un que altre xiste; pero res més.

Tampoch en la música, encare que fácil y alegre, hi ha res original ni que despunti.

Per lo que s' ha de fe licitar al Sr. Monasterio esper haver donat ocasió al públich de demostrar los seus sentiments. Cada vespre, quan lo personatge que en *Pan de flor* parodia en Cánovas, anuncia que 's queda amo del forn, se sent una tempestat de xiulets que fa tremolar lo teatro.

En lo despenyo están molt bè la Sra. Montañés y 'ls Srs. Pinedo, Morón é Hidalgo. Los altres no passan de *rigulars*.

CATALUNYA.

Ja tenim en campanya la nova companyia còmic-lírica dirigida pèl Sr. Sánchez de Castilla, que va *debutar* dissapte, donantnos per primer estreno *La Restauración*.

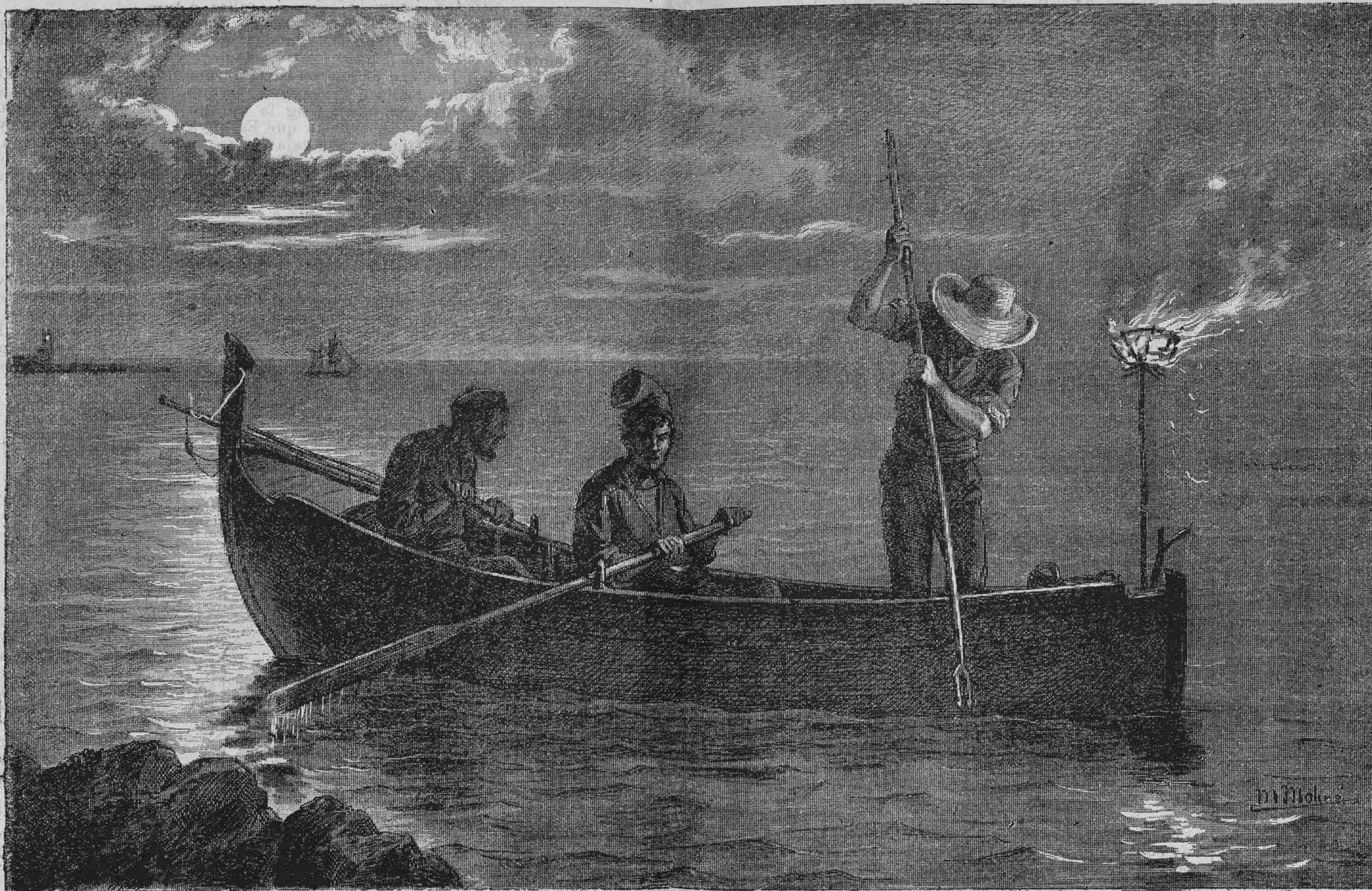
¿Quin efecte 'ls faria, si anessin un dia á una casa convidats pera un casament ó un bateig, y 's trobessin al arribar allí ab que 'l convit es pera un enterro?

Lo mateix efecte, segurament, que fa *La Restauración*. Lo públich espera una obra còmica y divertida, y 's troba ab un verdader drama, que si no fa plorar, poch se n' hi falta.

Apart d' aquesta decepció ó sorpresa ó 'l nom que vulgan donarli, l' obra está molt ben escrita y fa honor al geni poètic del Sr. Pérez, autor de la *Gran-eta* y otras sarsueletas.

En quant á la música, los mestres Rubio y Catalá han tingut lo bon gust de posarn'hi poca. Perque tractantse de música com aquella, com menos n' hi ha, millor.

L' obra ha sigut ensajada y representada ab molt carinyo. Entre 'ls que hi treballan, descolla en primera linea 'l senyor Palmada, que hi fa un vell.. que sembla impossible que siga un jove. Lo senyor Roca també está molt discret. Los demés, *regularciyos*.

PESCA Á LA ENCESA. (Dibuix de M. Moliné.)

Ab *Por un inglés y Artistas para la Habana*, obras ja conegudas, s' ha presentat lo primer actor y director Sr. Castilla, que conserva la *vis* còmica de sempre y un complert domini de la escena. Ha sigut molt ben rebut y aplaudit.

NOU RETIRO. — GAYARRE.

S' ha despedit la *signorina* Giorgio, qu' es com si diguessim:—S' ha despedit la *Carmen*. Esperém la senmana que vè per parlarlos de *La bella fanciulla di Perth*.

CIRCO EQUESTRE.

Lo mateix dihém respecte á aquest local. S' ha despedit *Mazzeppa* y ha vingut *Don Juan de Se-*

rrallonga, de qual pantomima parlarem en lo número próxim.

CONCERTS D' EUTERPE.

Dillúns va donarse en lo *Tivoli* lo penúltim concert de la temporada, ab una concurrencia inmensa y molts aplausos, valentment guanyats pèls deixebles de 'n Clavé.

Per cert que—encare que aquesta *crònica* no es lloch apropiat pera tractar l' assumpto—hem de fer constar un fet que va causar molt mala impressió.

Segóns un avis manuscrit, colocat sota l' anunci del concert, la viuda de 'n Clavé va obligar á

retirar del programa las quatre pessas que devian cantarse, degudas al immortal músich-poeta fundador de la Societat *Euterpe*.

No volém discutir las causas que han donat aquest resultat; pero hem de declarar que semblant resolució va produhir péssim efecte entre 'l número públich que entrava en lo local, y que, segóns opinió de molts, la obra de 'n Clavé y las institucions corals, á las quals ell havia consagrat sa existencia, ab disposicions y *vetos* d' aquesta naturalesa no hi guanya gran cosa.

N. N. N.

ACUDITS.

—¿Qué teniu per sopar, mestressa?—preguntava un pobre Llatzer entrant en un hostal.

—Un llús que li farà pler... Mirise'l; y que tè las tres *efes*.

—¿Quinas son?

—*Fresch, fregit y fret*.

—Si n' hi afegiu una me 'l menjo.

—¿Quina?

—*Franch*.

P. P. T.

A un minyó de brusa blava, faixa vermella baretina y espanyas, li preguntava un senyor:

—¿Quin ofici fas?

—¿Oficio?—vá respondre fent un escarafall.—Jo, aquí ahont me véu, segueixo carrera.

—¿Tú?

—Sí, senyor: de Banyolas á Girona y vice-versa.

E. COSTA.

Un dia un parroquiá entra en una barberia y s' assenta per ferse afeytar.

Lo fadri, al primer cop de bronja, véu ab gran sorpresa que 'l parroquiá s' aixeca y li diu cridant com un condemnat:

—¡Reeristo! ¡Quina aygua mes bullenta!

Lo fadri, ab molta amabilitat:

—Dispensi. Y si no vá depressa y s' espera una mica, n' hi faré escalfar d' altre.

FRASCUELLILLO.

UN CONSELL.

—Lo pare ha dit, senyor Pere, que vosté, com home vell, podria dar-me un consell per seguir una carrera; y per tal, que li expliqués lo mèu modo de pensar, perque aixís, pogués jutjar lo que 'm convindria més.

Obedient com solch ser jo, si es que no t'è inconvenient de escoltar mon parlament, comenso sens dilació:

Tinch quinze anys y soch fadri; soch lo més petit de casa, y quí m' empeta la basa, per desgracia, haig de teni.

Pero jo, que vull ser lliure, no m' avinch ab tals rahóns, y fins tinch las pretensions de no treballar, per viure.

Cap dels oficis m' agrada: vull viure ab l' esquena dreita, y tenir una pesseta sens que 'm costi una suada.

Com tinch passió pèls bons *techs*, no vull menjar pataratas, ni monjetas, ni patatas, sino galls y bons biftechs.

Y al sé al temps de la caló, rodejat d' ombria grata, pendre al mati xacolata ab bollos de lo milló.

De tot lo del mon me 'n rich, y deixo que de mi riguin y que lo que vulguin diguin, perque passa 'l que jo dich:

Si la vergonya s' allunya, y ab aixó un no s' hi encaparra, s' arriba á teni més barra que l' escut de Catalunya;

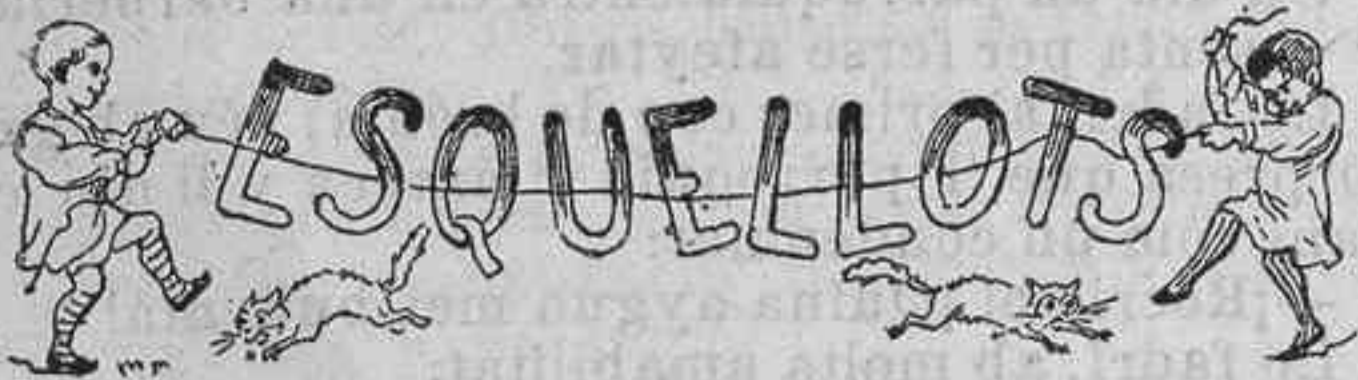
Y com que avuy de precis (y no li dich ab malicia sino parlant ab justicia)

's necessita se aixís,

Crech que tinch disposicions per pogué sé alguna cosa: vosté dirá 'l que disposa dadas tals explicacions.

—«Després d' haverte sentit enrabonar, com ho has fet are, créume, noy, ficat á frare, perque ets molt desvergonyit.»

— A. MENÉNDEZ.

Ara que tant se parla del Sr. Farnés y de la sèva magnífica torre de Coll-Blanch, no está tant fora del cas recullir tots los ecos de la trompeta de la fama.

Aquí 'n va un degut al nou periódich *El Progresista barcelonés*, correigionari del aludit regidor:

«Creyém, no obstant, que 'l Sr. Alcalde será bastant indulgent pera permetre que 'l nostre correigionari Sr. Farnés (regidor que no parla) pugua valerse de alguns individuos de las brigadas per anar á la sèva finca de Coll-Blanch, á proceder á la recolecció dels rahims, com fa anys venia disfrutant de tal benefici.»

Es á dir que fins per veremar las vinyas del Sr. Farnés han de servir las brigadas municipals.

No s' afigeixi *El Progresista barcelonés*, de que 'l Sr. Farnés siga un regidor que no parla.

Ell no parla; pero en cambi fa parlar molt.

S' están fent grans preparatius á ca 'l bisbe per celebrar un Sínodo diocessá.

¿Qu' es un Sínodo?

Una especie de congrés de capelláns, canonjes y altres dignataris de la Iglesia.

A un rector de un poble arreconat de fora, vaig preguntarli:

—¿Qué me 'n diu del Sínodo, mossèn Silvestre?

—¿De qué?

—Del Sínodo: d' aquesta especie de concili qu' está preparant lo Sr. Bisbe.

—Ah, ja... ¿Qué vol que n' hi diga! Que al últim serém nosaltres los que pagarem la festa.

—¿Vostés?

—Si: ó sino, ja veurá com de aquesta feta s' apuja 'l vi de las canadellas.

Si l' Ajuntament de Sant Gervasi anunciava sas sessions en la secció de *Diversions públicas* dels diaris de Barcelona, y feya pagar al públich una módica cantitat per la entrada, en poch temps reuniria fondos suficientes pera cubrir lo déficit que l' abruma, y fins se veuria obligat á procurarse un local més espayós si volia que tothom hi capigués.

Quan está constituhit l' Ajuntament, veurian vostés á la majoria dels regidors fumant á competencia; altres cama sobre cama ensenyant la sola de la sabata al públich, y al arcalde president dirigint las sessions á tall de director de orquesta, portant á la má en lloch de batuta... una capsa de mistos.

Aixó es la *mise en scena*. La comedia val tant ó més que l' aparato.

Temps enrera se tractava de arrendar lo servey consistent en recullir las escombrarias de las casas, y un regidor de la majoria, volent expressar que fentho aixís ó aixás resultaria un perjudici ó gravamen pèl comú, digué:

—Esto, señores, sería un *pésame* para el pueblo.

Y un altre li respongué:

—Ya lo trataremos en la sesión *próxima*.

En la sessió del 5 de aquest mes se tractava de acordar que per la festa major s' instalessin en la plassa de la Bonanova un envelat y uns *caballitos*.

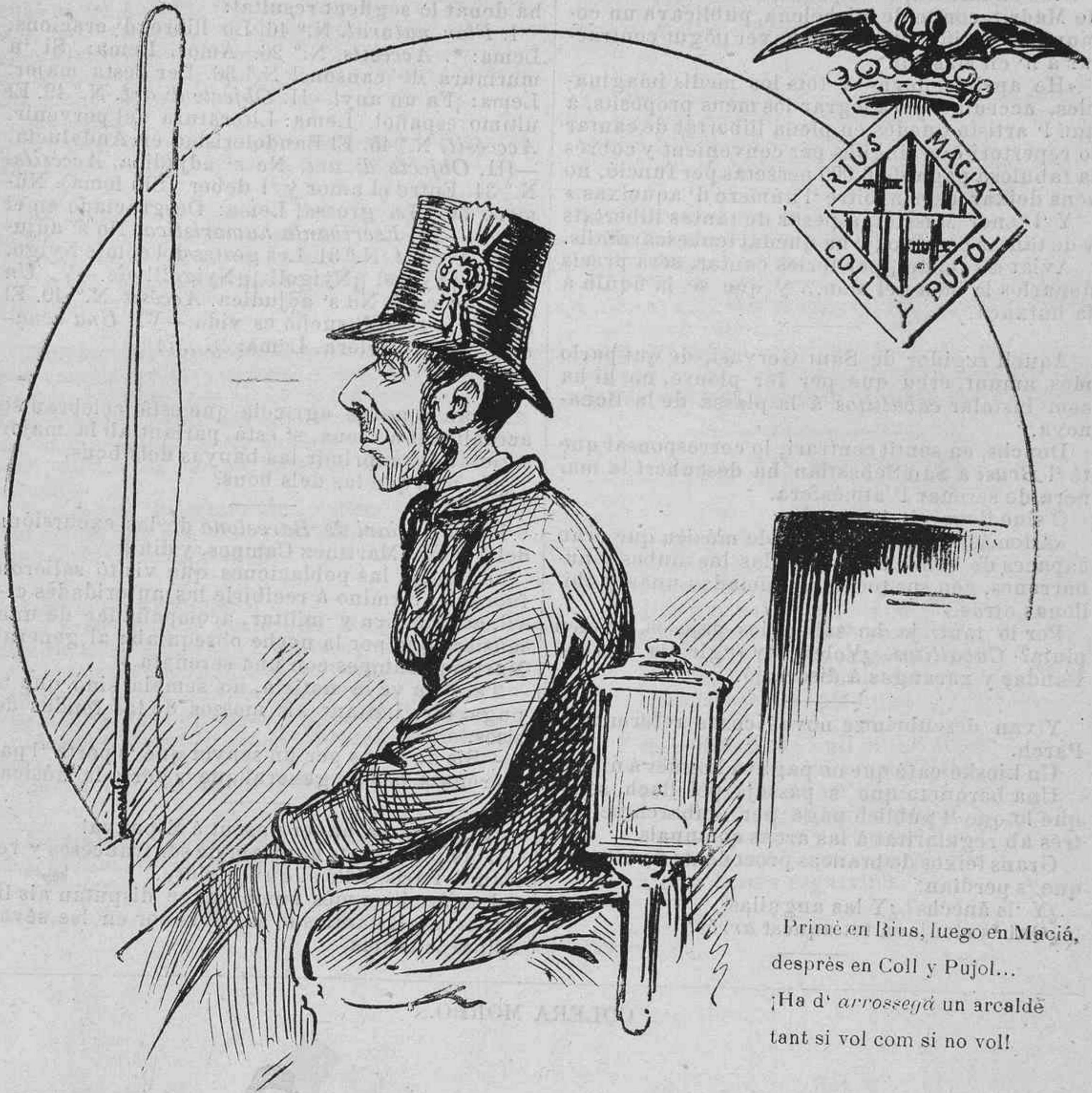
Un regidor, ab tota la gravetat de las grans ocasions, s' expressá aixís ó en termes parecuts:

—Estich conforme en que s' hi fassa un envelat; pero me oposo terminantment á que s' hi instalin *caballitos*, perque posar *caballitos* á la plassa, es tenir ganas de deslluhir las festas.

—¿Per qué?—preguntá un seu company plé d' extranyesa.

Y contestá l' altre:

LO COTXERO DE LA ARCALDÍA.

Primè en Rius, luego en Macià,
després en Coll y Pujol...
¡Ha d' arrossegà un arcaldè
tant si vol com si no vol!

—Perque jo ho tinch experimentat de molts anys: *caballitos* á la Bonanova, pluja segura. Per lo tant, si volen que plogui, posin *caballitos*.
¿No 'ls sembla que á Sant Gervasi fan Carnestoltas avants d' hora?

Com tenim ja molt adelantats los preparatius qu' estém fent pera la publicació del ALMANACH DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA PERA L' ANY 1891, tenim lo gust d' invitar á tots los nostres col·laboradors que vulgan afavorirnos ab algun treball, en vers ó en prosa, com millor los hi sembli.

Coneixent la indole de aquesta publicació, excusém indicar res respecte al caràcter de dits traballs.

En aquest punt, mentres estigan bè, som partidaris de la llibertat absoluta.

La corrida de toros del diumenje va agradar molt poch.

Ni 'l bestia valia la pena, ni en Cara Ancha, ni

en Lagartijillo, que no es més que un principiant, van fer res extraordinari.

La plassa mitj buyda.

Ab unas quantas corridas per l' istil s' acabaria l' afició.

A no ser que alguns anessen sols á la Plassa pèl gust de fer allí la mitj-diada.

Se queixan alguns treballadors de que la Junta del Ateneo obrer haja nombrat soci honorari al Sr. González Solessio.

Y 's queixan recordant las hassanyas del senyor González Solessio, en lo Passeig de Colón.

Pero ¡qui sab! Tal vegada la Junta directiva del Ateneo obrer, á més de las clases de lectura, escriptura, aritmética, gramática y dibuix lineal, pensa establirhi també un curs d' esgrima y de bastó.

En tal cas, res més acertat que 'l nombrament del Sr. González Solessio.

Días endarrera, l' empresari del Teatro Real de Madrid, comte de Michelena, publicava un comunicat justificantse de no haver pogut contractar á n' en Massini.

«He apelat—deya—á tots los medis imaginables, accedint, pera lograr los mèus propòsits, á que l' artista quedés en plena llibertat de cantar lo repertori que tingués per convenient y cobrés la fabulosa paga de 6,000 pessetas per funció, no sens deixar á son arbitre 'l número d' aqueixas.»

Y 'l tenor Massini, á pesar de tantas llibertats y de tantas pessetas, s' ha quedat fent escarafalls.

Aviat als tenors, per ferlos cantar, serà precis donarlos la bola del món... y que se la fiquin á la butxaca.

Aquell regidor de Sant Gervasi, de qui parlo més amunt, creu que per fer ploure, no hi ha com instalar *caballitos* á la plassa de la Bonanova.

Donchs, en sentit contrari, lo corresponsal que tè 'l *Brusi* á San Sebastián ha descubert la manera de serenar l' atmòsfera.

O sino llegeixin lo que diu:

«Además teníamos bandas de música que eran capaces de echar á paseo todas las nubes y nubarrones, con sus tocatas, animadas unas y chillonas otras.»

Per lo tant, ja ho saben los pajesos. ¿Volen pluja? *Caballitos*. ¿Volen fer fugir als núvols? Bandas y xarangas á discreció.

Y van descubrintse novas cosas referents al Parch.

Un kiosko-café que no pagava lloguer á ningú.

Una barqueta que 's passejà pèl llach, sense que lo que 'l públich paga per embarcarse, entrés ab regularitat á las arcas comunals.

Grans feixos de branques procedents de la poda, que 's perdian.

¿Y 'ls ànechs? ¿Y las anguilas?

¿Qui 's menjava tot aquest *arrós*?

Lo primer Certámen de la *Associació literaria* ha donat lo següent resultat:

I. *Flor natural*. N.º 46. Lo llibre d' oracions. Lema: *. *Accésits*. N.º 26. Amor. Lema: ¡Si 'n murmura de cançons! N.º 36. Per festa major. Lema: ¡Fa un any!—II. *Objecte d' art*. N.º 49. El último español. Lema: Literatura del porvenir. *Accésit*. N.º 45. El Bandolerismo en Andalucía.—III. *Objecte d' art*. No s' adjudica. *Accésits*. N.º 34. Entre el amor y 'l deber (Sin lema). Número 50. ¡La grossa! Lema: Desgraciado en el juego.—IV. *Escribanía humorística*. No s' adjudica. *Accésit*. N.º 31. Les gestes del comte Nyigo. Lema: ¡Nyigo! ¡¡Nyigo!! ¡¡¡Nyigo!!! etc.—V. *Un joch de café*. No s' adjudica. *Accésit*. N.º 40. El sueño. Lema: El sueño es vida.—VI. *Una acuarela*. N.º 42. Dolora. Lema: (¿.....?)

En un Congrés agrícola que està celebrantse actualment á Viena, s' està parlant ab la major serietat, de suprimir las banyas dels bous.

¿No més que las dels bous?

Parla 'l *Diari de Barcelona* de las excursions del general Martinez Campos, y diu:!

«En todas las poblaciones que visitó salieron fuera del término á recibirle las autoridades civil, eclesiástica y militar, acompañadas de una música, que por la noche obsequiaba al general Martinez Campos con una serenata.»

Tal com ve la noticia, no sembla sino que 's puga dir, imitant als mossos de las fondas de sisos:

—Sis de secas per un senyor que 's porta 'l pa.
¡Serenata per un general que 's porta la música!

¡Quina pega haver nascut á Espanya!

Tots los literats hauriam de ser francesos y residir á Paris. Alló si qu' es viure.

Las familias més rumbosas se disputan als literats, designantlos lo siti d' honor en las sèvas opiparas taulas.

COLERA MORBO.

Per certs cassos sospitosos,

basta ab la desinfecció...

«Al levantarse los manteles—parla 'l revister del *Brusi*—establécese una lucha sorda para ver cuál de las señoras logrará tener con el escritor una conversación más prolongada, á no ser que colocándose todas en semicírculo, le sienten á él en medio, como un ídolo, y como deben hacerlo las odaliscas ante el sultán en el serrallo.»

¡Ah salao!...

¡Quánts dels més guetos lectors del *Diari de Barcelona*, exclamarán:—¡Aixó rejuvencix!..

Ha presentat la dimissió del càrrech de segon comandant de municipals lo Sr. Llobet.

Lo Sr. Llobet es un bon liberal.

Y quan manan los conservadors, no hi sent de cap orella.

Tant per correspondre al favor del públich com per complaure als numerosos lectors que no van poguer alcansar *Los viajes de Gulliver* per haver la demanda excedit als nostres càlculs, dintre de pochos dias donarem un nou *cupó-obsequi*, oferint un' altra obra en parecudas condicions que aquella.

Volém que 'ls lectors de LA ESQUELLA 's convencin de que per ells estém disposats á fer tots los sacrificis imaginables.

Una noticia edificant.

Lo premi que 'ls rectors de las parroquias de Gracia havian ofert en l' últim certámen literari celebrat en aquella vila no ha pogut ser entregat encare al poeta que va guanyarlo, per no haverlo posat los ofertors á disposició del Jurat.

Lo poeta premiat pot consolarse pensant una cosa.

Que si no li donan, ja li dirán de missas

A Cádiz ha intentat suicidarse un pobre soldat, victima de la tristesa, al veure que li havia tocat anarse'n á Ultramar.

—¿Qué anavas á fer, desventurat?—varen dir-li, arrancantli de las mans l' arma suicida.

Y 'l soldat va respondre:

—¿No estich destinat al altre mon? Me 'n hi anava per no tornar may més.

Als Estats Units se gastan anualment en anuncis 5 milions de lliuras esterlinas.

¡Vaya una manera de tocar lo bombol!

Per viure en aquell pais es necessari ser sort.

Diálech entre dos amichs:

—Me 'n vaig enamorar com un boig.

—Y cóntam, cóntam, ¿cóm va ser?

—Al Parque, llavors de la Exposició. Figura't qu' entrava al *Water closet* quan la vaig veure per primera vegada.

—¿Y qué més?

—La vaig esperar. ¡Ah, si haguesses vist ab quina delicadesa, ab quina distinció va sortirne!...

¿JA HI TORNÉM?

¿Es dir que perque un mal dia vareig caure de genolls á tos peus, amor jurante dius que soch aixó ó alló perque no mantinch paraula?...
 ¡Estás per moltes cansóns!
 ¿No sabs lo que diu lo ditxo?
 Donchs escolta: pèl juliol ni dona, ni... etc., etc.,
 ¿m' enténs que vull di' ab aixó?
 No 'm busquis las pessigollas, estich cansat de sermóns, y á més d' aquellas paraulas com *vil*, *perjur* y *traydor* que 'm sembla que representis algún drama esgarrafós.

CÓLERA AMORÓS.

Pèls cassos cupidinescos...

la manguera es lo milló.

CONFIDENCIA.

—¿Diu que als seglars la fatxada no 'ls agrada, senyor Poch?
—No senyor: ni gens ni mica.
—Donchs als capellans... tampoch.

¿Que 't creus que soch tant pavana?
m' agrada molt dormi sol.
Ab aixó, més no 'm maseguis
qu' ara fa molta calor,
y si m' enfado, la melsa
se 'm carrega y... vaja, prou,
que ja 'n tinch la sanch vermella
d' escoltarte y la cohissó
que 'm fa 'l nas, ben cla m' indica
que la mosca pica fort..
y creume, no m' entabanis...
¡que 'l mèu mal no vol soroll!

J. ABRIL VIRGILI.

Mirin quina viga treginava en Gori, que una nit, sortint de la taberna ab un purot de l' Arrendataria apagat als llabis, vá acostarse á un fanal de un carrer del Ensanxe, y vá dir:

—¿Vol fé 'l favor de deixarme encendre?...
¡Havía pres lo fanal per un senyor!

Un recaudador de contribucions conegut per la seva rapacitat, ab tot y exercir la seva industria en un pais molt fret, no portava guants aixís la temperatura sigués lo més irresistible.

Un día núvol del mes de Desembre, digué un contribuyent:

—Sembla impossible que aquest home no tinga fret als dits.

A lo que li respongué un amich:

—¿Cóm vols que tinga fret als dits, si tot lo dia t'è ficadas las mans en las nostras butxacas!

D. Manel es un casat *sui generis* que acostuma á sentir inclinacions irresistibles per las criadas. Un dia t'è convidats.

La seva senyora 's disposa á servir la sopa, y al ficar lo *cucharón* per primera vegada á la sopera, treu una mota de cabells.

—¡Tuyetas!—crida l' amo fet una furia—¿qu' es aquesta porqueria?

La Tuyetas, que no t'è pèls á la llengua:

—Ay, dispensi D. Manel: es aquella mota de cabells que m' ha demanat vosté aquest dematí... y que inadvertidament déu haverme caygut á la sopa.

¡Figúrinse quin escándol!

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*To-re-ro.*
2. ID. 2.ª—*Mis-te-la.*
3. SINONIMIA.—*Creus.*
4. ANAGRAMA.—*Magi-Maig.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo plet de 'n Baldomero.*
6. INTRÍNGULIS.—*Trull.*
7. GEROGLÍFICH.—*Per granotas los estanys.*

XARADAS.

I.

TOTAL

Quan l' aymant se troba ausent
prima-dos, porque s' anyora,
y refila en lo seu *hu*
son amor... y alguna bola.

Dos-hu lo cel de ma ditxa
los pesars cruels que 'm matan:
¡tant de *sentiments* al cor
y tant poch á la butxaca!

Tres del mon es tan terrible,
ni una peste, ni 'l dimoni
com ho es unir-se á un drach
ab la *quart* del matrimoni

Hu-dos-tres tota la nit
si es que hermosa aixís ho desitjas;
mes donam un bon sopar
perque 'l *hu-dos*, debilita.

LOPEZ-EDITOR
 LLIBRERÍA ESPANYOLA
 Rambla del Mitj, núm. 20
 BARCELONA.

ANUNCIS
 FREDERICH SOLER
 UN BARRET
 DE
RIALLAS
 PREU:
 DOS RALETS.

CHILLER
Guillermo Tell
 TOMO 8.º
 DE LA
 Biblioteca del Siglo XIX
 Un tomo en 16.º.
 DOS reales.

C. GUMÁ
 QUINZE DIAS
A LA LLUNA
 Preu 2 ralets per tot arreu.

LEY
 DE SUFRAGIO UNIVERSAL

Precio: Ptas. 1'50.

EMILIA PARDO BAZAN

Al pié de la torre Eiffel. . . Ptas. 1'50
 Por Francia y por Alemania. . » 1'50

JUAN VALERA (De la Real Academia española)

NUEVAS CARTAS AMERICANAS
 Un tomo en 8º, Ptas. 3.

PUNTOS NEGROS por JOSÉ NAKENS
 Un tomo en 8º, Ptas. 2.

NITS DE LLUNA
 PER FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)
 ILUSTRAT PER J. LLUIS PELLICER
 Ab un prólech de VALENTÍ ALMIRALL. — Preu 2 pessetas.

EL TIBURON

Para los años 1863-1864-1865-1866-1867-1868-1869-1870-1871-1872 y 1873

UN REAL CADA TIBURON

TRATA DE BLANCAS. Novela social, por Eugenio Antonio Flores.	Ptas. 3
POESIA DEL PORVENIR, por Francisco Salazar y Quintana. Edición ilustrada.	» 2'50
ROMANCES DE CORTE Y VILLA, por Francisco Gras y Elías. Edición ilustrada.	» 2'50
ALGO. Colección de poesías de Joaquín M.ª Bartrina. Edición ilustrada.	» 3
EL ALMA AL DIABLO. Novela escrita por A. Z.	» 2
CUENTOS DE LA VORA DEL FOCH, per Frederich Soler. Edició ilustrada.	» 2
CUENTOS DEL AVI, per Frederich Soler. Edició ilustrada.	» 2

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademès 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls etorgan rebaixas.

La Parca talla la vida
pero no arriba á igualarte;
que ab ta estisora, als vehíns
dos-quart y tersa-dos-quarta.

Car lector, si es que tú vols
que escrigui encar més total,
tè 'n faré tantas com vulguis
si me las pagas á ral.

P. TALLADAS.

II.

Prima al revés en la Biblia
molt fàcilment trobarás;
cabells de dos invertit
semblan los de la Pilar:
del tot ne menjan 'ls nens
y també alguns que son grans.

A. PALLEJÁ.

CONVERSA.

—¿Ahónt vas, Pau, tan cremat?
—A Roma: ¿tú hi vols vení?
—¿Ab qui hi vas?
—Ab en Magí
que ha baixat...
—¿D' ahónt ha baixat?
—Tots dos ho acabém de d'.

FRANCISCO C. BRÉ.

TRENCA CLOSCAS.

D. LEÓN NOÉ BESA.

BLANES.

Formar ab aquestas lletras lo títul d' un drama cas-
tellá.

JUANET COTS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Moltas obras ne tenen.
6 7 2 3 2 5.—Carrer de Barcelona.
4 2 5 2 3 —Estat molt vividor.
6 3 2 5.—Carrer de Barcelona.
2 5 1.—Peix.
4 5.—Musical
7.—Vocal.

PEP.

MUDANSA.

En una total de un poble
de tot, no recordo ahónt es,
vaig anarhi fa alguns mesos
á gastar bastants dinés.

A un pagés, entre altras cosas,

li vaig comprá una total
que al primer cop d' ull vaig veure
qu' era un bonich animal.

Encar que bastant esquerpa,
era un animal molt viu
y va semblarme á propósit
per conills cassá al istú.

Pero molt tot se tornava,
buscava sempre 'ls perills
y vaig veure al 'ná á cassera
que no agafava conills.

Pèl camí; si per cas veyá
qu' estés distret algun gos,
anant hi de part darrera
li dava un terrible mós.

F'ns que al fi, empipat un día,
li vento alguns perdigóns,
deixantla bèn morta á terra
al cap de molts pochos segóns.

SAUDONI DE VALLCARCA.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y hori-
zontal. carrer de Barcelona —2.ª:
ciutat d' Espanya.—3.ª: carrer
de Barcelona.

CO-FA

GEROGLÍFICH.

×

CIT

1492

I

TOTOT

Vérulo, Secundi, Sirici

I

×

An An

LII

GL

EEE

II

SOR ANA

BARCELONA:

Imp. Tasso, Arch del Teatro, 21-23

BON PROPAGANDISTA.

—¡Tingui, LA ESQUELLA! Avuy porta
unas cosas molt saladas.
—¡Ah! ¿sí? Pues dónamen dugas:
la llegirè dos vegadas.